

vence 1924 pokládal za platné rozhodnutí o zrušení honitby žalovaného, mohla by mu při nedostatku jakéhokoliv časového určení právní účinnost býti přiznána teprve dnem 1. ledna 1925. To plyne ze zákonného rozdělení honebního nájemního období, počínajícího dle §u 9 zákona vždy 1. lednem, na jednotlivé nájemní roky, z povinnosti nájemce platiti nájemné vždy za celý rok předem, a z další jeho povinnosti nahraditi škody způsobené zvěří, jež se odstřeluje teprve koncem roku, na pozemcích a jejich plodinách během celého roku. Aby výměr ze dne 29. července 1924 měl zpětnou platnost od 1. ledna 1924, musilo by to v něm býti uvedeno, by mohl platiti od doručení, jež není ostatně ze spisů okresní politické správy zjištělné, musila by býti učiněna opatření o úpravě a rozdělení a zaplacení nájemného za rok 1924 a o náhradě škod způsobených zvěří na sporných pozemcích za tento rok. To vše se nestalo. Právo vlastní honitby žalovaného nelze pokládati již před koncem roku 1924 za zaniklé a žalobu za odůvodněnou. Dovolání, podané z důvodu nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) musilo býti zamítnuto.

Čís. 5918.

O námitkách dědice proti účtu správce pozůstalosti jest rozhodnouti pořadem práva. Úlohou nesporného soudce jest pouze, by žádal od správce pozůstalosti složení účtu a by výsledkem účastníků hleděl docílití dohody o složeném účtu a o odměně správcově.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, R I 200/26.)

Pozůstalostní soud schválil účty předložené správcem pozůstalosti a přisoudil mu odměnu. K rekursu dědice rekursní soud napadené usnesení zrušil. Důvody: V § 145 nesp. říz. jsou uvedena jednotlivá oprávnění, příslušející dědici, jemuž soud přenechal správu pozůstalosti. Avšak z tohoto zákonného ustanovení nelze vyvoditi, že by byl takový dědic povinen složit ze své správy účet pozůstalostnímu soudu, jenž by jej zkoumal a o jeho schválení se usnášel. Složil-li v tomto případě inž. Karel M. jakožto bývalý správce pozůstalosti účty a činil-li nároky na odměnu za tuto správu, záleží pouze na Ladislavu P-ovi, nynějším dědici ze závěti, zdali a pokud správnost těchto účtů a nároků inž. M-a uzná; nestane-li se tak dobrovolnou dohodou, nezbyvá, než domáhati se určení dotyčných nároků pořadem práva. Napadené usnesení, určujíc odměnu inž. M-a dovolává se obdoby §u 266 obč. zák., ale neprávem, poněvadž správce pozůstalosti dle §u 145 nesp. říz. nemá totéž postavení jako poručník nebo opatrovník, což je patrné ze znění zákona. Jde tudíž o poměr pouze mezi inž. M-em a Ladislavem P-em, a proto bylo rozhodnuto tak, jak výše vysloveno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel, jemuž byla dle §u 810 obč. zák. a 145 nesp. říz. svěřena správa pozůstalosti, složil účet z této správy. Proti němu vznesl řadu námitek Ladislav P., jehož výhradné právo dědické bylo mezi tím pořadem práva na jisto postaveno. Nejvyšší soud sdílí názor rekursního soudu, že vyřízení účtu tohoto, t. j. rozhodnutí o správnosti námitek a určení odměny za správu, vyříditi jest pořadem práva. Nesporný soudce jest ovšem oprávněn i povinen, by žádal od správce pozůstalosti složení účtu a by výsledkem účastníků hleděl docíliti dohody o složeném účtu a o správcově odměně. Ale dále úkol nesporného soudce nejde. Při výtkách, které zmíněný účastník činí proti účtu a požadované odměně, jde o sporné právní otázky a sporné skutkové okolnosti, které mohou býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením (§ 2 čís. 7 nesp. říz.). Pouze v některých případech, jako při skládání účtu poručenského nebo opatrovnického (§§ 241, 242 a 282 obč. zák., §§ 208 až 214 nesp. říz.) odkázáno jest vyřízení účtů a stanovení odměny na řízení nesporné. Takového předpisu však ani § 810 obč. zák. ani § 145 nesp. říz. neobsahuje. K vývodům stížnosti se podotýká, že opačný stěžovatelem zastávaný názor neplyne ani z té okolnosti, že pozůstalostní soud ustanovuje správce a vykonává dozor nad ním. To má jen ten význam, že, schválil-li na příklad pozůstalostní soud určitou disposici s pozůstalostním jměním, jest tím pro sporného soudce rozřešena předurčující otázka, zda správce vůbec byl k onomu úkonu oprávněn. Rovněž nezávažným jest, že nikdo z účastníků v řízení před prvním soudem nenamítal, že věc patří na pořad práva, ježto k tomu, že věc patří na pořad práva a nikoli do řízení nesporného, jest dle §u 41 a násl. j. n. přihlížeti i v řízení oprávněm z moci úřední.

Čís. 5919.

Jest zásadně přípustno zříditi prokuristu jen pro hlavní závod. Nejde o obmezení zastupitelského práva představenstva ve smyslu čl. 231, druhý odstavec, obch. zák., podepisuje-li dle stanov prokurista kolektivně se členem představenstva.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, R I 213/26.)

Rejstříkový soud zamítl návrh akciové společnosti, by byla zapsána prokura Karla Š-a pouze pro hlavní závod. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl návrhu.

D ů v o d y:

Soudy nižších stolic neprávem shledávají závadu, by prokura udělená ve schůzi správní rady dne 1. dubna 1924 disponentu hlavního závodu Karlu Š-ovi výslovně jen pro centrálu byla s tímto obmezením za-